

FOIĂ ENCIGLOPEDICĂ LITERARĂ, *** APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUE-ORI

Prețul abonamentului : Pentru Austro-Ungaria 4 corone Pentru România și străintate 6 franci	PROPRIETAR ȘI REDACTOR : IOAN BACIU preot.	Prețul inserțiunilor : Pentru publicațiunile de presté tot anul (de 24 ori) tot după 50 cuvinte cu litere garmond se compulă 1 coronă. 6r cu litere mai gróse duplu.
--	--	--

CÂNTEC.

Țară-avem și noi sub soare,
 Și-o rîvnese dușmani destui
 Dar prin vremi asupritóre,
 N'am lăsat-o nimănuu.
 E bogată, dicit! Vedi bine,
 E bogată, căci în ea
 Multe inimă sunt, streine,
 Și-î frumosă că-i a mea.
 Dacă-i mică nu-i de-ocară,
 Căci în ea viteji mai sunt,
 Ș'apoi și la noi în țară
 Cresce ferul din pământ:
 Când voim îl știm culege,
 Știm cum se isbim cu el
 Când dușmani lipsiți de lege
 Vin spre noi cu gând mișel.

Stég avem și noi, streine,
 Si-l iubim cu jurământ.
 Dina reului când vine
 Ce frumos se sbate 'n cînt!
 E frumos și stégul nostru
 Dar pe-al nostru de-l privesc
 Tot mai mândru este al nostru,
 Și mai sfânt că-i românesc.
 Rupt de-asprimele furtunii
 Rescolite de dușmani,
 L'au purtat cinstit străbunii
 Prin atât amar de ani.

De ne chiamă adî la mórte
 Veseli mergem la resboi
 Se dea Domnul se ni-l pórte
 Și nepoții tot ca noi.

Știm și noi o lege sfântă,
 Și de miî de ani acum
 Stăm cu ochii tot spre țința
 Mergem tot pe-acelaș drum.
 Pentru sfânta lege-a crucii
 Pentru limba ce-o vorbim:
 Ce de-oțel pe săbiu lucii,
 Pus-am noi de când trăim!
 Scie Dumnezeu de-i bine
 Ori de facem vr'un păcat
 Dar noi scim c'asa e bine
 Se ținem ce-am apucat
 Pentru lege, pentru limbă,
 Noi cu gura prîndem foc:
 Numai rîntul se tot schimbă,
 Insa munții stau pe loc.

Sunt și nemurî mai cu nume,
 Mai vestite la resboi:
 Or fi multe pôte 'n lume,
 Câte n'au ajuns la noi.
 Dar noi scim ce ne înrețară
 Cei-ce-au fost, și când rostim
 Vorba sfânta „neam și țară“

Noi, streine, tresărim.
Pentru cel ce ne iubesc,
Tot ce avem noi dăm cu drag,
Dar când nēm̃ul ne hulesce,
Și vrăsmaș ne vie 'n prag,

Mii de oști cu ei s'aducă :
Noi suntem români destui —
Când de piept cu noi s'apucă,
Aibă'i ceru 'n mâna lni!

G. Coșbuc.

Intristare... Bucurie...

Doi ani de zile au trecut de când am părăsit cu amica mea Dorina V. institutul, care pentru noi au fost o temniță.

Mult am suferit sermane de noi în institut, căci eram expuse capriciilor dōmnei directōre, care, de și era o femeie corectă, totuși, uneori, mai cu sēma când ne afla că cetēm romane — după dīsa ei „flēcūrī“ — eșia din tactică, și atunci dīua întrēgă ne predica...

La despărțire reciproc ne am promis, că vom corespōnda, ne vom spune una alteia tōte întâmplările din marea vieții.

Și cu sfințenie ne-am ținut promisiunea, căci ea a fost udată cu lacrămile nōstre, carī șiroie curgeau când ne-am despărțit una de alta.

Intr'o dī primesc o biletă de următoriu cuprins :

„Dorina V. și Liviu P. fidanțați.“

Cât m'am bucurat de fericirea amiceī mele, căci și inima mea e strēpunsă de tainicele săgeți a le sburdalnicului amor. M'am și grăbit a o felicita în terminī forte amicabile.

Iam pōftit fericire îndelungată și neturburată nicī de cea mai lină suflare a vîntului...

O lună de zile au trecut fără că amica mea se 'mī fi scris...

Mi era foarte inexplicabil, că din ce causă nu 'mī scria?

Ore și-au uitat promisiunea, care timp de 2 ani de zile au ținut'o cu sfințenie?

Sau e prea fericită, și 'n fericirea ei, și-au uitat deobligamentul ce avea față de mine?

Așa mē gāndeam.

Cu cât dor și nerēbdare așteptam sē-mī scrie.

În tōta dīua dimineața și la ameadădī eram la ferēstră, unde aseptam pe moș Găvrilă, epistolariul de la noi.

Când 'l întrebaiu „Ceī, ai adus ceva moș Găvrilă?“ Trist dēdea din cap, și pe nas dīcea „Ađī n'aveți poștă coconită“.

De câte ori plāngem de ciudă, când audēm pe moș Găvrilă cu obiceiuitul sēu „Ađī n'aveți poștă coconită.“

Intr'o dimineața, ca de obicei, eram la ferēstră, și aseptam pe moș Găvrilă.

Din depărtare 'l vedeam că vine.

Abia făcea pași sermanul, căci povara anilor mulți 'l slăbiră.

Ađī aveți poștă coconită — dīse el cu un zimbet forțat, și luādu-și căciula de pe cap imī dete o epistolă.

Eu în schimb îi dādū pentru un „ciocan de rachie“ și moș Găvrilă, făcāndu-mī un compliment stāngaciu, voios și continuă calea — spre crājnă.

Când voiī se rup plicul, un fior 'mī trecu prin tot corpul.

Ah! ce fatalitate grozavă!

Epistola nu era dela amica mea.

Scrisōrea era de mână barbătēsca, mie necunoscută.

După câteva momente de emoțiune, rupsei plicul. Epistola 'mī cădu din mână...

Fără simțiri cădui pe un scaun.

Cât timp am stat așa, leșinată, nu știu.

Când mi-am venit în simțiri, plāngānd cu durere cetii încă odată infiorătoriul cuprins al epistolei.

Katā ce am cetit :

B. la IX. 14. 1900 st. n.

Gingașă domnișōră!

Din incredințiare scumpei mele mirese, care e bolnavă greu la pat, vē rog că cu posibilă urgență, se binevoiți a o cer-

ceta, căci doresce, până ce zilele ei tinere, nu vor apune în negrul mormēnt, se vađă, pōte pentru ultima oră, pre amica ei sinceră.

Nefericitul ei mire

Liviu P.“

Nu voiam se cred, că într'adever conținutul epistolei e atât de sinistru, atât de infiorător.

Iulia Hajdau

Credeam că e numai un vis înșelător.

— Ah! nefericita mea amică — dīceam după ce cetēm din nou epistola și me convingem că e tristă realitate.

Cât era odată de fericită și spera la o fericire și mai mare.

Acum inse cruda și nemilōsa mōrte, stă la capul ei, și cu poftai nesățiosă, vrea se răpescă o miresă din brațele mirelui ei iubitor, carī sperau la un viitor de aur.

Acum allai trista causă de ce nu scrise.

La stăruința mea, încă în dīua aceea, călătoriī cu mama la B.

În decursul călătoriei plāngem neconținut.

Mama mă mângăie, înse eu nu audem, nu înțelegem nimic.
La cinci ore sosirăm la B.

La gară ne întâmpină nefericitul ei mire.

Chiar voiam să-mi exprim sincerile regrete, când amica mea, cu fața veselă, ca o roșă îmbobocită, deschise ușa salo-
nului clasa I. și fără să aștepte un cuvânt, mă îmbrățișă, să-
rutându-mă de nenumărate ori.

După ce mă slăbi cu dragostea acestuia, voi să trag la
răspundere, pentru purtarea ei caracteristică, însă nu am timp

căci Liviu P. uitându-se la amica mea, cu un zimbet dulce
dise :

— Mă de scuze domnișor. Eu numai mandatul scumpei
mele mirese am împlinit.

Înțelesei tot.

Peste o săptămână, în veselia cea mai mare, am serbat
cununia fericiților miri.

Se înțelege de sine, că eu la rîndul meu, nu am rămas
dător cu lecțiunea cuvenită aventurii mele amice.

Gizela Ghiurghoviciu.

Balul.

Inzedar...

*Inzedar alerg pământul
Ce-am pierdut se mai găsesc :
Inzedar întreb și vântul,
Flori și frunze ce 'ntălnesc.*

*Inzedar în nopți senine,
Înalți ochii suspinând,
Sus la cerul cu lumine; —
Tote mă privesc tăcând.*

*Inzedar mică pasărea
Atmosfera trierați ;
Căci de urma mamei mele
Veste voi nu știți se-mă dați.*

*Inzedar voi cu credință
Uitați totul ce-a trecut.
Eu nu cred cu neputință
Să nu aflu ce-am pierdut.*

*Sus pe culme un lemn rece
Spune singur cu amar :
„Vin aici și te opresce
Nu'nzedar, o, nu'nzedar“ !*

*O, nu pot, nu pot să cred,
Sub acești doi jalnici tei,
Săpătura ce se vede,
Ca să fie locul ei.*

*Dumnezeule prea sfinte,
Stând cu fața la pământ,
Ești te rog, te rog ferbinte
Se scutesc acest mormânt.*

P. Turcu.

Cumnatul.

(Novelă)

II.

Observându-l, începuse să numere pașii și apropiindu-se mereu, la o mică îndepărtare stătu locului cu capul plecat la pământ.

Era înbrăcată într-o mantaua neagră. Fața era acoperită cu un vel de asemenea negru, întors de vre-o două ori peste obraz și mai de multe-ori după grumazi. Pe cap avea o pălăria de erma, trasă bine pe ochi.

La tot cazul a voit să rămână necunoscută, ceea ce nimeni nu o va lua în nume de reu.

Nițu se apropia încet și părea foarte serios când își lua pălăria spre a o saluta.

Urma o pauză... ambii păreau perplexi.

Nițu, voind să pedepsă visavisa prin aceea că nu o agrăiesc, tăcu; dar capul cel plecat cu atâta destertitate, și privirea cea plină de farmec și la părere genantă, ce se iveau din când în când de sub pălăria, îl sili să înceapă el discursul chiar într-o voce amicală.

— „D-ta m'ăi poftit, d-șora, eta sunt de față, ce pot servi? Imi este certat a ve ruga de scopul șirelor d-vostre?”

Necunoscuta îi șopti cu o voce tremurândă ce părea a fi urmată de un riset ascuns:

— „Ași avea o rugare!”

— „Și care-ar fi aceea? întreba profesorul.

— Veniți d-vostre Duminecă la bal, pe onorea d-vostre?”

— Și pre ce scop voiti a sci acesta, o întrebă erăș profesorul surprins?

— „Aceea o veți afla acolo, i-î răspunse ea.

În momentul acesta, vântul fluera și mai puternic, desvâlind velul fetei, pe carele voia a-l întocmi și stringe lângă sine, ca se nu o cunoscă.

De prisos a mai aminti, că Nițu se folosi de acest moment și ajutoriu binevenit, aruncând o privire tocmai în ochii acesteia, care îi era până aci necunoscută.

Privirea nu fu deșartă, căci o față albă, nesce buze rumene, un păr negru și despletit și nesce ochi ce străluciu ca margaritarele — fură respalata.

Nițu se apropia și-i ajută a-ș întocmi velul.

Ea i-l întrebă din nou:

— „Așa dar veniți Duminecă sera?”

— „Cu plăcere” își răspunse profesorul punându-ș mâna pe umarul damei, care însă se furișă îndărăpt.

— „Permiteți înainte de a vă depărta a ve adresa încă o vorbă!” își duse profesorul.

— Mă rog, îi răspunse dama.

— „Voiu vorbi scurt. Sum sigur că epistola care m'a trimis la locul de față a fost numai un product al negândirei, voesc se dic al neprecauțiunei, — vă dic însă se nu mai glumiți pe viitoriu și se vă feriți a mai cădea în manile unui bărbat, pe care nu-l cunosceti, decât numai după nume.

Eu eugetam că va fi sorame, de aceea am venit, dar d-vostre, care sunteți gardon! încă o copilă se vede cruda la minte cum ați îndrăsnit a întreprinde așa ceva, ce ar dice părinții d-vostre aflând că săvârșiți astfel de fapte?”

— Promiteți-mi că pe viitor nu veți mai face așa ceva!”

— Așa dar?”

El îi întinse mâna și ea spre mai marea lui mirare, i-o strânse ducând:

— Ve promit!” dar veniți la bal?”

Profesorul se întorse și o părăsi fără a dice un cuvânt.

În faptă, dama trebuie că era o ființă de tot ușoră de minte căci și după vorbele aspre a le profesorului încă mai vorbește de bal.

Profesorul abia pași vre-o doi pași și uitându-se îndărăpt, vedea că ea stă cum o lăsat-o, dar fața-i era acoperită cu o năframă albă, ea plângea...

— „Veniți la bal, îl întrebă încă odată cu o voce răgușită și ținând năframa la gură?”

— Da, voiu veni, îi răspunse el emoționat, și salutându-o se depărta.

Abia trecu dama colțul bisericeii și îi eși în cale Elisa, apoi mergând încă câțiva

pași allară și pe celelalte consote, cari le așteptară pândind din dosul stradei, ce duce către biserică.

Am câștigat chorolada, strigă Elisa!”

Tote saltara de bucurie, dispărând apoi în casa directorului.

După o oră eși din porta directorului o trăsură, ducând o personă și bagaj, ea plecă spre gară și se întorse golă îndărăpt.

IV.

Hotelul în care se țineu balurile din orașul R. era tocmai visavis de cartierul profesorului.

Propusul său de a nu merge la bal îl ținea încă și acum cu tote că își duse „Da” odinioară.

Apropiindu-se însă s'era balului, profesorul începu, p'ote fără voie a-și reproduce figura ce o văduse și era foarte neastemp'erat.

„Pentru de a ne informa, voi merge îș gânde el.

Îș făcu apoi toaleta, se uită de vr'o câteva ori în oglindă gândindu-și „N'o se fiu picător slab.“ — se'nțelege pentru orașelul R. un triumf.

Balul se începu punct la 8 ore.

Damele și bărbații mai în vr'estă, recte părinții sosiră punctual, aducând cu sine și coconițele; de sine înțeles că nici cele cu remășagul nu lipsiră.

Din ferestra profesorului se vedeu umbrele unor părechii ce se mișcau în tact de vals; de sigur se va fi început dansul.

Profesorul privi cu atențiune umbrele, cu scopul a vedea d'or' între ele și pe necunoscuta sa.

Ne vedându-o, se hotărî în fine a merge, și plecă.

Când intră Nițul în sala frumos decorată și în desată de public, era tocmai pausă.

Mamele îl priviră cu indetulare, tații îl salutară respectuos, ér coconițele nu se put'eu bucura din destul că a sosit în sine și un jucător mai esport.

Și în adev'ér, damele nici că s'ar fi înșelat în Nițul, decă el n'ar fi venit numai cu acel scop și propus, de a juca numai atunci, când va afla pe necunoscuta.

T'ote silințele sale de a o recun'osce remaseră însă zadarnice.

Indignat, că s'a amăgit, părăsi sala și se puse la masa unde juca inteligința mai alesa — cărțile și după ce chibitui — la părere — vr'o jum'etate de ora plecă spre — casă fără de a-l fi observat cineva.

„Dar ce se fie fost scopul șirelor și întâlnirei de odinoră, îș engeta încontinuu, neput'end crede că într'ega istorie a fost numai o comedie. Fapt era însă, că damele voind a-l duce cu or' ce preț la bal i-au trimis aceea pasere și el corbul, s'a și amăgit.

Că o fata tineră se fi făcut acesta numai cu scopul de a avea cu un jucător mai mult, era cu neputință.“

Se culcă apoi, gândindu-se mai apr'ope adormit asupra întâlnirei, și oftând „Dar totuș a fost delicată“ adormi...

Terminându-se petrecere directorul cu familia plecă spre casă, dar abia se vedura coconițele în chilia lor și Elisa esclamă cu hohot:

— Choroladele, de aceea ne-am r'emașit!

V.

Abia trecură vr'o doue s'eptăm'eni, când Nițul primi un decret, prin carele i se împăr'tășa denumirea sa de profesor la pedagogia din L.

Îș făcu apoi vizitele de adio, alergând ca un eliberat stradele, și cu t'ote că se bucura foarte simțindu-se scăpat de acest cuib, totuș o împrejurare îi cauza dureri de cap și aceea era necunoscuta.

— Numai de cineva în pare reu, îș d'ise el, pachetându-și scrisorile, și apoi urcând trenul, părăsi orașul fără de a-i fi putut d'ice cel puțin un adio.

VI.

Nițul se afla deja în L. Aici îș găsi îngrabă cunoscuții și-i mergea foarte bine.

O carte de recomandăție pe carea i-o trimise tatăl său îl duse în casa nou venitului profesor — diriginte, al institutului Butean, un preten vechiu al tatălui său și unde avea a-ș face ad'î prima vizită.

Merse dec'î, fără de a avea vre-o presimțire, de care omul de regulă mai târziu i-ș aduce aminte, de d-l Butean, unde fu primit de soția respectivului cu cea mai mare bucurie.

— „V'ê rog d-le profesor, a ne cerceta cât de des, îi d'ise d-na Butean.

— „Prea bucuros, îi response Nițul, și pe când i-l recomandă altor dame mai în vr'estă ce erau presente, de odată se deschise ușa unei chilii de alături și pe pragul salonului apăr'u o coconiță de statură înaltă cu un păr negru și nesce ochi v'ênăți.

Nițu abia o putu privi și deveni rece, încremenise. Nu-ș putea da s'ema d'eca e vis or'î realitate.

— Se fie ore ea, i-ș engetă el, pe care am cutezat a o lăsa fără de a me mai interesa de a o cun'osce mai din apr'ope?“

Nițu credea adev'ecă, că ea este coconița cu întâlnirea din orașul R. Și nu se înșală, căci acele buze, acel p'ér și acea față albă ca zepada îl impresionaseră adine, da forte adine.

Își mai prinse ore-cum putere abia atunci când i-o recomandă stăp'ana casei cu vorbele:

— „Veronica“ fata mea,

— „Domnul...!“

— „Scusați d-șoră, că miam fost luat pernisiunea a v'ê privi la intrarea d-v'ostre cam surprins, e la mijloc o asem'nare și căutam a mi-o esplica.

Damele cealalte intrară cu stăp'ana casei în alt discurs și așa Nițul putea vorbi neconturbat.

Așa? îi response coconița cu nepăsare, cu cine adev'ecă s'ém'ên? de altm'intrelea de acestea obvin adese or'î.

— Da, da, a fost numai... credem... response profesorul N'aveți d-vostră vr'o soră sau vr'o verișoră?

— Nu, eu sunt unica la părinți mei, îi response Veronica arunc'end o privire dojenit'ore, ve rog se lăsăm căutarea după asem'nări căci, acesta mi-este, pardon, cea mai neplăcută discutie.

„Nu-i mirare, i-ș gânde Nițul, căci acum era sigur, scia deja secretul, pe carele densa căuta a-i ascunde cu ateta des'ertitate.

După ce sosi și directorul Butean și se mai vorbi de una alta, Nițul primind cu plăcere invitarea de a lua parte la petrecerea de casă, proiectată pe mâne de s'era, salutând ac'ene și făc'end din destul prescrieselor bautonului, plecă.

— „Am găsit zăloga, esclamă deschid'end ușa și intrând în chilia sa.

VII.

În sara și sara destinată, profesorul Nițul era deja în casa directorului.

După ce insera și se adunară încă și alte coconițe invitate, se începu și dansul.

Nițul îș alese o damă blondină, mai în vr'estă și cu o față gălbinișoasă, voind a areta că n'o ales.

Într'aceea stăp'ana casei chemase pe Veronica la o parte d'icendu-i:

— „Veronico, dorese că tu se fii cât mai prevenit'ore d-lui...: el e încă strein și recomandat tatălui t'eu, n'aș voi ca să se distragă.“

— Fi fără grijă mamă, voi face t'ote!“

De acest discurs Nițu nici că visa, ér când Veronica jucând veselă îl privea din când 'n când, cu privirea ei plină de farmec, el nu scia ce se facă, să se bucure sau să se întristeze.

În fine sosi momentul. Nițueprovocă pe Veronica la o toură și jucând, ea îl privi din nou cu aceea privire hipnotică și tocmai când Nițul voia se-ș începă vorba, se fimi dansul.

Ce nefericit mai sunt i-ș d'ise conduc'endu-o la maica sa, carea o accepta cu brațele deschise, dar n'o s'ém-mi scape, că voese a m'ê negri, cel puțin se scie că am recunoscut-o!“

O condu-se apoi la masă. I-ș luă loc lângă densa și uitându-ș de t'ote, începu un discurs așa de interesant, — ambii veniră așa de amicabile, încât se mira însuși.

Tin'indu-se petrecerea și invitat de toți a-i onora cât de cur'end cu vizitele sale, și după ce făcu Veronicei un compliment îi d'ise întrebându-o:

— „În este ertat a avea speranța, că și d-vostră v'ê fac o plăcere prin venirea mea?“

— „De sigur d-le... și cred că nici d-ta nu vei mai fi sup'erat, pentru că s'ém'ên cu cineva?“

— „Nu, nici de cum nu, îi response el, cu receală. Nu e permis a supera în deosebi damele și decă ne dau câte-odată însă și ocașiune, — apoi se departă.

Ajuns la stradă se despăr'ti de ceialalt'i și plecă singur spre casă!

„Se fie întâlnirea aceea așa de ne însemnată pentru densul, încât nici aminte să nu-ș aducă, ba ce e mai mult, nici se nu mai recun'oscă respectiva persoană, îș gândea în continu.

(Va urma)

Iov.

Firnis de aur

Acesta se folosește spre obducerea ce a fost intrargințită spre a avea o înfățișare ca și cum ar fi avut.

Pentru o astfel de imitațiune este de a se folosi un firnis de aur limpede și de o coloră galbină aurie.

Er intrargințitul de pe ramă trebuie se fie lucrat cu totă acurâteața cu foile de argint și lustruit în gradul suprem, și nu mai astfel putem se ajungem efectul dorit și cu firnisul de aur.

Recepte pentru firnis de aur.

1500 gr.	Schellack (blondin)	în	2 ³ / ₄ l.	alcool
250 "	Sandarac	în	3 ⁴ / ₄ "	"
125 "	Mastic	"	1 ² / ₂ "	"
250 "	Gumigutta,	"	1 ² / ₂ "	"
50 "	Sânge de smeu ..	"	1 ⁸ / ₈ "	"
150 "	Lemn de sandal ..	"	3 ⁴ / ₄ "	"
200 "	Terpentin venețian	"	1 ⁸ / ₈ "	"

II

1250 "	gr. Schellack blondin
500 "	Sandarac
250 "	Gumigută
175 "	Lemn de sandal
130 "	Terpentin venețian
5 l.	Alcohol.

După receptul acesta cruțăm de a pune mastic care e foarte scump și nu folosim nici sânge de smeu.

III

1250 gr.	Schellack blondin
500 "	Sandarac
5—8 "	Aniliu galben
175 "	Sandal alcoholisat.
130 "	Terpentin venețian.
5 "	Alcohol

IV

250 gr.	Garancina
1250 "	Schellack
1000 "	Sandarac
10 "	Șafran
5 l.	Alcohol.

V

250 gr.	Camfor
3000 "	Eter sulfuric
1000 "	Copal luminos

125 gr.	Oleiu de terpentin
5 "	Aniliu galben
17 "	Coralin
1 l.	Alcohol

I. B.

Cărți ilustrate scrise cu aur ori argint.

Topim 5 grame de gumi arabic în puțină apă și 5 grame sare de amoniac în oțet bun de vin. După dizolvare strecurăm ambele substanțe prin o pânzătură.

Cu mixtura acesta scriem ori desemnăm cea ce voim, presaram apoi pe scrisore pulvere de aur ori de argint o apă-sam cu vată și după ce s'a uscat măturăm pulvera superfluă de pe scrisore.

R. r.

Amatorul florăritului.

Căldindar pe luna Ianuar.

Voim a face destul și damelor a căror ocupația de pre-dilecție e: florăritul, dând în fiecare lună scurte învioțiuni despre cele mai de căpetenie agente pre terenul culturii de flori! Nu ne vom estinde pre larg, căci spațiul și materialul mult ce ascăptă a fi publicat nu ne permit acesta, dar stăm la dispoziția ori cărui cetitor, și-i promitem deslușiri detaiate în ori ce afacere pre acest teren dacă se va adresa cătră noi.

În Ianuarie — dacă timpul e môle, temperatura moderată — putem planta în pământ aepele de *Ranunculus* și *Anemona*, dacă nu am făcut'o acesta (precum trebuie să se întimple) tomna trecută.

Tot în acesta lună sēmănam sēmînța de *Auricula* și *Primula* în cutii de lemn. Cutiile le umplem cu pământ nea (omët) cum 1 cm. grosime și pre acesta preseram sēmînța, aședând cutiile în fața sōrelui.

Dacă timpul e friguos și nea nu este, acoperim plantele plântate de tomna cu frunzē uscate, pae, ogrinji etc., ca se nu le strice gerul.

Pajistele de lux, dacă e frig mare și nea puțină, le acoperim cu un strat subțirel de gunoiu.

Reparăm uneltele de lucru, mobilele de grădină etc.

La finea lunei acesteia, dacă timpul fu favorabil, înfloresc primele flori dela: *Helleborus*.

La plantele cultivate în casă curățim frunzele gălbinite, le spălăm de praf, muceșelă etc. Le udăm cu băgare de sēmă și dacă vremea e môle, aerisăm,

Ionel.

DE ALE POPORULUI.

—o—

Descântec de măritat.

Mătrăgună, mătrăgună,
Flóre frumoasă și bună,
Auđit-am auđit
Că mult bine ai facut,
De ția mers vestea
Și povestea,
Că bóle multe-ai vindecat
Din pat betegí ai ridicat
Că mulți feciori ai însurat
Și multe fete ai măritat
Ascultă-mă
Mărită-mă
Că de mi asculta
De mi mărita
Bunătași țoi da
O ólă cu lapte acru
Se te feresci de dracu,
Și una cu de dulce
De care se duce.
Tu scumpă mătrăgună
Mărită-mă 'n asta lună

Cu fecioru lui N.
Din satul N.
Că de mi mărita
Miere de stupi țoi da,
Cu bine te-oiu ținea
Pe lângă casa mea
Iarna te-oiu acoperi,
Primăvara te-oiu plevi,
Vara te-oiu griji
Frumosă ti ivi
Frumosă crește-i
Cu toții te-om griji
Scumpă mătrăgună
De mi mărita
Vin țoi da
Cu cupa, cu felea,
Vinars țoi da
Cu viadra.
Bine te-oiu ospeta
La nunta mea,
Bine te-oiu ținea eu

La ospțul meu
C'o cupă de zamă
Fiartă, nefiartă,
C'on font de carne
Fript, nefript,
Se sci că te-am omenit,
Na on pic de carne
Și c'on pic de pâne
Se ai până mâne,
Și c'on pic de sare
Se'ți fie de cale
Mărită-me draga mea
De mult mi-o trecut vremea¹⁾

¹⁾ Fata care doresc ca să se mărite, se duce la un fir de „mătrăgună“ se pune în genunchi și dice de trei ori în trei vineri sara, acest descântec, tot deauma când gătește descântecul îi dă câte o bucată de carne, de pâne și de sare. Er când se depărtează mergând către casă nu-i ertat ca să se uite îndărăpt.
Auđită în Fărăgău.

Theodor A. Bogdan.

Educaținea casnică.

Cronica.

Un Român bănățen distins în străinătate. La concursul „Syssiphus“ (din mitologia grecescă), publicat de academia de belle-arte din München (Bavaria), compatriotul bănățen, sculptorul-academic Alexandru Liuba, a primit mențiunea primă dintre vre-6 200 concurenți. Laudă lui și nămului nostru.

Mort înaintea altarului. Din comuna Hladovna (comitatul Nitrei) se anunță cazul tragic, că preotul de-acolo tocmai când săvârșea slujba în ziua de Anul-nou a fost lovit de apoplexie și a căzut mort înaintea altarului.

Caritatea. La administratiunea averilor bisericesti din Șoimuș a mai încurs pentru fondul „Caritatea“ următoarele sume:

Transport din nr. 1. Corone: 9.—

Ioan Tniș, Nețu	„	1.—
Elie Herța, „	„	— .80
Iftene Buta, Rușcior	„	1.—
Emil Baci, Șoimuș	„	1.—
Grigore Baci „	„	1.—
Basilu Baci „	„	2.—
Maria Baci „	„	2.—
Toder Luca „	„	— .60
Elie Ursa „	„	— .40
Vironica Maria. Budacul-rom.	„	— .10
Maria Răglean	„	— .20
Florica Feldrehan „	„	— .20
Elie Moldovan, Șoimuș	„	— .20
Sofica Baci „	„	2.—
Suma „		12.50

Aducând mulțumită celor ce a contribuit cu obolul lor rugăm pre toți cei ce se interesează și le zace la inimă soarta poporului nostru se binevoescă a contribui cât de puțin pentru acest scop salutar. Din sumele încurse la fondul Caritatea în fie care an în Dumineca înainte de postul Săntei-Mării se vor distribui:

- 50% o fondului de ajutorare.
- 20% o ajutoriu bisericilor mai sêrace.
- 20% o ajutoriu școlilor sêrace.
- 2% o școlei din Șoimuș.
- 2% o bisericeii din Șoimuș.
- 1% o fondului casei paroch. din Șoimuș.
- 5% o spese și renumerațiune de Administrație.

(Va urma)

Vasile Baci,
curator prim bisericese

Logogrif.

— de *Alexandru Țintariu.*

Din următoarele 52 de silabe: „a, ad, ad, am, aug, ar, arc, blo, burg, ca, ca, che, con, din, dis, e, es, gen, go, hak, he, ia, in, la, lab, lab, le, lia, n, na, ni, noi, o, ob, on, or, pe, pi, po, ra, ra, ra, ria, rob, ryb, s, sa, ter, țiu, tur, u. xi“ să se formeze 19 cuvinte a căror însemnare e următoarea:

- O deitate antică.
- Un element chimic.
- Conumele unui martir condamnat în procesul memorandumului.
- O familie însemnată.
- Un regat.
- O vâltore de mare lângă Sicilia.
- Un renumit basist din Italia.
- O comună din tractul Ciucovei.
- O planetă.
- Un riu în Africa.
- Un zeu mitologic.
- O provincie în Italia.
- O ființă nefericită
- Uniți în apă,
- Un renumit scriitor.
- Un zeu roman.
- Un oraș în Ungaria.
- Un împărat vestit.
- Una dintre cele 9 muse.

Literile inițiale cetite de sus în jos, dau numele la 3 căpitani vestiți, 6 finalele cetite de jos în sus, dau numele unui decedat metropolit gr. or. român.

Șaradă.

— de *Alex. Țintariu.*

*Intréga mea mărime
Șese litere conține
Cetindule cum se curine
Ușor re refi convinge
Că-i un joc național
Dușmanilor fatal.*

*O literă e-ți lăsat
Numele mi s'a schimbat
Intr'un oraș dintr'o țară
Folnică și legendară.
Stați puțin și eugetați
Că în grabă o se aflați.*

*Și ea se nu re superafi
Un „N“ afară încă cătafi
Ca so aflați o cetate reselă
Unde mulți eroi periră
Luptându-se cu vitejie
Pentru a nămului mărire.*

Ilustrațiunile noastre.

Petru Pázmány primatele Ungariei, se scrie „Unirei“ din Blaș într'o corespondință trimesă din Pesta — a edificat universitatea din Pesta (atunci în Sâmbăta mare) cu o sută de mii florenți. Acum după trei sute de ani facultățile se dispută că ore pe perețele aulei se fie cruce sau ba. Senatul universitar îndopat de jidanii și reformații au învins — și astfel în universitatea catolică a lui Petru Pázmány al cărui portret îl reproducem pe pag. 12, nu e permisă crucea. Sărmanul primale cred că de-ar fi visat soarta universității sale, ar fi aruncat mla de sute mai bine în Dunăre.

Iulia Hajdu poetă și scriitoare n. la 2 Novembre 1869 și repositată la 17 Sept. 1888 în Bucuresci.

A fost ficia eruditului Bogdan Petriceșcu.

Balul. Ilustrațiunea noastră de pe pag. 11 ne representă o scenă de carnaval — un bal — vedem tineri și tinere dansând cu multă vioiciune, unei părechi înse i sa întâmplat un mic accident — a lunecat — cei din jur unii rid de întâmplarea ce pote se-i ajungă și pe ei, alții continuă tourul cu îndefărmită față de ce sa întâmplat altora, 6r o damă glumită din apropiere grăbesce și rēdică mâinile asupra capetelor lor și dice „se fiți bine cuvēntați fiilor.“

Educațiune casnică. Pe Costică la dat părinții sub îngirgirea pantofariului Prostulescu care e cel mai vestit maestru din tot țarul acela. — ea sē-l procopsescă și se facă om din el.

Prostulescu decī nu lāsă se trecă nicī o 6i fără de a educe pre Costica după metoda lui cea mai practică.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

—*—

D-lui A. T. în P. Cele trimise le-am primit și pe rind tote se vor publica.

D-lui Gavril Bărănăiu inv. în Valea sacă Bucovina. Am primit abonamentul pe o jumătate de an și am dispus ca se ți se trimită foia Colecțiuni complete nu mai avem de cât numai câteva esemplare de pe anul prim pe cari le vindem domnilor invēțatori de la sate cu prețul redus de numai 3 corone pro exemplar.

La mai mulți. Regretăm forte mult că nu putem da pre acceptare Revista Ilustrată — enormele spese ce avem cu edarea acestei foi nu ne permit de a putea face așa ceva.

Deslegarea găciturii din nr. 1 se va publica în nr. 3.